

Det väna döljer något våldsamt

MUSIKTEATER

NEW OPERA CO

Regrets

Medverkande: Saga Björklund Jönsson, Karin Wiberg, Niklas Rydén
Ljuddesign: Rasmus Persson
Scen: Atalante

Det börjar i något avskalat och ensligt. Få ljud, en klocka som tickar, ödsliga syntklanger spelade liksom på avstånd. De båda sångarna Saga Björklund Jönsson och Karin Wiberg sitter långt ifrån varandra på olika bänkrader, i ytterkläder och med stickade mössor på huvudena. Publiken sitter på scenen och det är inte det enda i föreställningen *Regrets* som har omvända betydelser.

"SKALL DET VARA så här i musiken, det händer ju ingenting?", sjunger sångarna i viston, helt utan vibrato. "Det är tio år sedan pappa dog nu." Scenrummet är avdelat på mitten av fem stora planscher över lika många världsdelar, Europa, Sydamerika, Asien, Afrika och Nordamerika. Efter en stund ombeds publiken att flytta på sig och sätta sig på andra sidan av de stora kartorna. I denna del av föreställningen är skådespelarna, som också inkluderar musikern och initiativtagaren Niklas Rydén, iklädda svandräcker.

En och annan kanske associerar till teveserien *Twin Peaks*. Men i så fall en svensk variant av David Lynchs drömmestämningar, med enkla och naiva tonfall som kommer ur barnramsor, Elsa Beskows bilderböcker och vissa av Astrid Lindgrens berättelser.

Regrets är den sjätte produktionen som Niklas Rydén har skapat under det något diffusa paraplybegreppet nyopera. Musiken låter inte speciellt ny och definitivt inte som vanlig opera. Då och då kan man ana ett inflytande från Kurt Weills tonspråk, men utan den dramatiska nerv som kännetecknar Weills 20- och 30-talsmusik.

Detta är den mest återhållsamma av New operas uppsättningar, men

det är också den sorgsnaste. Den ånger som titeln talar om handlar om att försöka sätta ihop livet på nytt, med hjälp av minnesfragment och drömscener. Det finns en fin och känslig ton i de elektroniska ljudbilderna, skapade i nära samarbete med ljuddesignern Rasmus Persson. Uttrycket är försiktigt och lyssnande, närmast troskyldigt.

I PAUSEN UPPMANAS publiken att gå runt och titta på material som påverkat föreställningsarbetet. På ett bord står en gammal räkneapparat av märket Burroughs. På ett annat ligger diktböcker av Ulla Olin och Bengt Berg och ett exemplar av Elsa Beskows *Blomsterfesten i täppan*.

Språkligt balanserar texten farligt nära det banala med sina enkla rim och knoppar som brister; "ingen log, bara knog", "druvsaft, urkraft"

I ett hörn står en modulärsynt och blinkar. Bredvid en gammaldags miniatyrteater kan man läsa Wikipediaklipp om Wagners *Lohengrin* och en tidningsartikel om några ungdomar som har dödat en svan i rikemansstadsdelen Djursholm.

HÄR KAN MAN ana att det väna döljer något mer våldsamt. Men det är också här, i hanteringen av det konfliktfyllda, som föreställningen brister i täthet och uttryck. Det mesta stannar på vägen, som antydningar och avvaktande tystnader. Språkligt balanserar texten farligt nära det banala med sina enkla rim och knoppar som brister; "ingen log, bara knog", "druvsaft, urkraft". Kanske skulle verket behöva förstöra en del av sin snällhet.

MAGNUS HAGLUND

Bild: BEATA RYDÉN

DRÖMLIKT. Sångarna Saga Björklund Jönsson och Karin Wiberg samt musikern och initiativtagaren Niklas Rydén medverkar i föreställningen.